

13. JAK JE TO S DESATEREM

Jedna věc je uvěřit a vydat svůj život Kristu a jiná věc je proces budování živé víry. Při poznávání své nedostatečnosti a hříšnosti musí o Desatero Božích přikázání nějakým způsobem tak jako tak, dřív nebo později „zakopnout“ každý křesťan. Jak se potom máme vyrovnat se zjištěním z Písma, že zákon (Desatero) je svatý a platí dál a zároveň platí i to, že ho už nemusíme dodržovat, protože jsme pod milostí?

Sám sobě jsem svědkem toho, že Bůh může ne jen uzdravit tělesnou nemoc nevěřícího člověka na evangelizaci, ale že také může začít jednat v mé duši a mocně zasahovat do osobní identity ještě dříve, než jsem se obrátil a dokonce ještě dříve, než jsem se setkal se jménem Ježíš a než jsem porozuměl, kým Ježíš vlastně je.

Je třeba zdůraznit, že ten překlenovací čas bez poznání Krista a bez obcenství s druhými křesťany rozhodně pro mne nebyl časem, ve kterém bych nalézal klidu. Asi rok a půl jsem prožíval stav, který by se dal výstižně označit jako „identitální panika“, která je známým průvodním znakem této postmoderní doby.

Nutně jsem hledal odpověď na to, kým vlastně jsem teď já a zdali je na světě ještě někdo jiný, koho se bez náboženské víry dotkl živý Bůh. Věděl jsem jen to, že „BŮH JE, JE ŽIVÝ A TECHNICKY FUNKČNÍ“ a také to, že jsem byl nadpřirozeně vysvobozen ze závislosti na nikotinu. Nic víc, nic míň a to mne dost znepokojovalo.

Když jsem přišel do církve, dlouho jsem si myslel, že ostatní mají totéž co já, ale pak jsem si začal uvědomovat, že se mi nedaří mít takovou víru jako ostatní. Já měl sice subjektivně nezvratný empirický důkaz o tom, že Bůh funguje, ale ne víru. Začal jsem pochybovat o tom, že vím, co je to mít jistotu spasení, kterou ostatní tvrdili, že mají. Jak už jsem uváděl v jiných kapitolách, vysvobodila mne až informace o smluvní povaze Božího království a tomu už mi nedělalo žádné problémy uvěřit. Teprve pak jsem se konečně zařadil mezi ostatní věřící, kteří také smluvně přijali spasení jako dar z milosti bez skutků přikázaných zákonem (Desaterem).

Musel jsem tedy sám projít všemi rozměry víry, jak rozměrem napřirozeného zjevení z milosti, tak i rozměrem zákona. Vzpomínám si, jak jsem dlouho zápasil s neporozuměním paradoxu milosti, která nás prý osvobozuje od dodržování Desatera. Jak se může stát, aby Desatero nadále platilo v celém vesmíru i v našich životech, aniž bychom ho museli dodržovat?

Při čtení jedné knížky, myslím, že to byla „Milost“ od Wolfharda Margiese, jsem prožil nadpřirozené zjevení, skrze které jsem tomu náhle porozuměl. Do druhého dne jsem to však ztratil. To se mi pak stávalo častěji a ne jen mně, že jsem nějaké nové duchovní poznání nedokázal udržet v paměti a zůstával z toho jen dojem. Znovu jsem četl tu knížku, ale už jsem nenašel, na jakém místě jsem prožil to zjevení a porozumění. Paradox milosti a zákona se vzpouzel a nechtěl u mne zůstat. Byl jsem z toho úplně nešťastný, vždyť už jsem to měl u sebe a je to pryč. Vzpomínám si, že jsem odešel ven, chodil jsem kolem paneláku, modlil se a marně vzpomínal, jak to bylo a pořád nic.

Později jsem zjistil, že to je normální věc a že to tak už bývá s Duchem svatým, který takto nadpřirozeně přináší takováto okamžitá zjevení spolu s pochopením, které pak často do druhého dne zmizí a zůstane jen dojem. Stačí počkat a modlit se a ono se to samo vrátí třeba někudy jinudy.

Často nepomohlo ani to, když jsem si pak, poučen tímto úkazem, nechával do druhého dne sám sobě vzkaz, abych si to ráno připoměl. Většinou jsem se druhý den divil, proč jsem si zapsal něco, co už stejně dávno vím. To zjevení totiž nebylo ani v tom vzkazu.

K lepšímu porozumění mi často pomohly kromě obrazů z živé přírody také představy jakýchsi prostorových „scénicko-režijních aranžmá“ našeho pohybu v duchovním prostoru v různých vztazích.

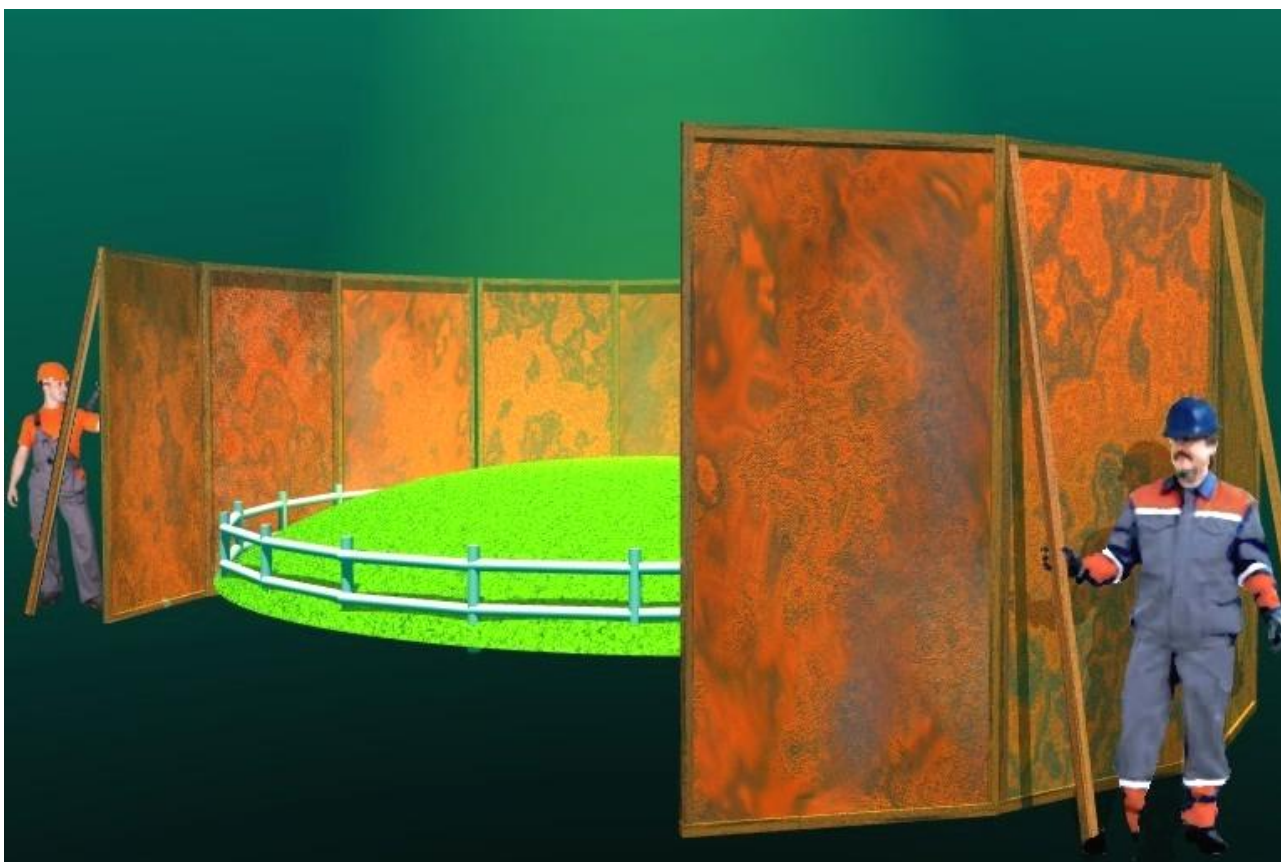
Vidění pastviny na domácí skupince

Jednou naší domácí skupinku v církvi v Liberci navštívila jedna prorokyně z německa, která pohostinsky sloužila několik týdnů v našem sboru. Přišel jsem trochu později, všichni už seděli a začínali se modlit. Když jsem dosedl na své místo, zavalila mne vlna milosti, rozhojnilo se ve mně příjemné teplo a prožíval jsem nádherný pokoj v nitru i v mysli.

Věděl jsem, že je přítomna Boží sláva a vnitřním zrakem jsem uviděl nádhernou světle zelenou záři, která svou svěžestí odpovídala těm pocitům, které jsem náhle zakoušel.

Zelená barva zaplavila celý prostor přede mnou a začala dostávat kontury krásné oválné pastviny. Na jejím okraji se objevilo klubko všelijak pospojovaných bílých latěk, vypadaly asi jako hromádka skládacího zahradního nábytku. To klubko se začalo samo kutálet a rozmotávat podél okraje pastviny a vytvářet tak krásnou bílou ohrádku. To rozbalování bylo dokonce stylově podbarveno jemným hudebním doprovodem podobným hře na dřevěný xylofon.

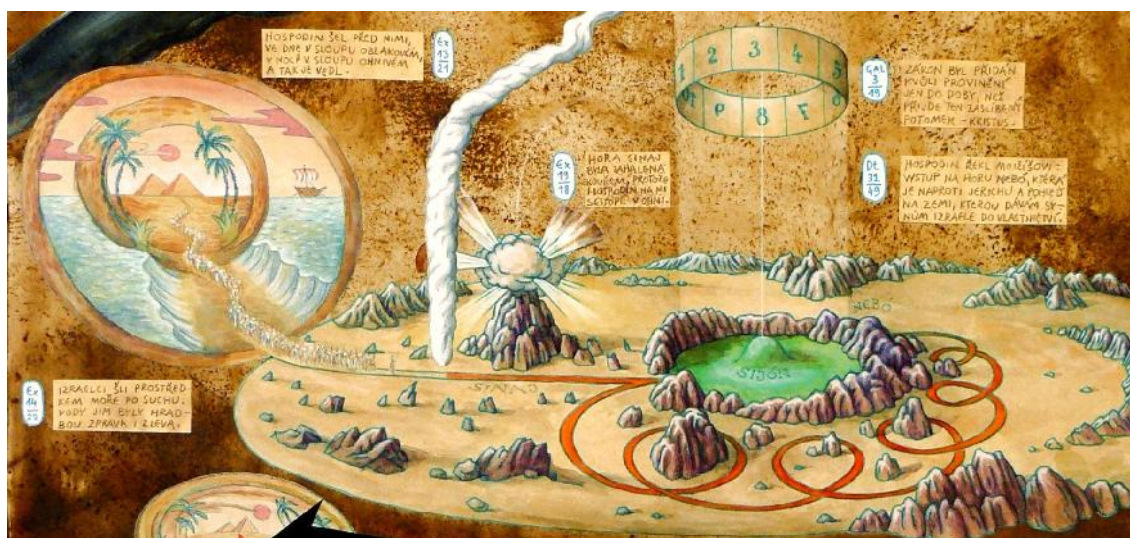
Když byla ohrádka hotová, všiml jsem si, že okraj pastviny opravdu končil tmavým srázem, který hrozil pádem do propasti. V té roklině kolem pastviny se najednou objevili nějakí zřízenci v montérkách, kteří velmi tiše, pomalu a zodpovědně začali kolem pastviny stavět ještě jinou ohradu, tentokrát z velkých plechových rezavých plátů. Působilo to velmi industriálně, jako když se třeba staví plechové šalování pro betonáž při stavbě metra, nebo nějaké přehradu a tedy také velmi kontrastně proti té zářící zeleni pastviny a bělosti ohrádky. Nejdříve se mi to líbilo, zřízenci pracovali velmi spořádaně a zodpovědně, z jejich pohybů jsem přímo vnímal jak věří tomu, co dělají a že tu pastvinu také chtějí nějak ochránit. Výsledek byl ale opačný. Jakmile zřízenci přinesli poslední plechový plát, který mi zcela zakryl výhled na pastvinu, odešel zároveň s tím i ten nádherný pocit pokoje a svěžesti, a vše se rychle vracelo do pocitového normálu všech neduhů a starostí všedního dne, se kterými jsem na skupinku přišel. Ještě chvíli jsem měl před očima výtvarně docela zajímavý dezén rezavého plechu a pak už bylo všechno pryč.

Tehdy jsem to vztáhl pouze na sebe, vzal jsem to tak, jako by šlo o běžné morální kázání, jak bylo a stále ještě je v církvi zvykem. Myslel jsem si, že to, co mi tím Bůh chtěl asi říci, nemůže být nic jiného, než že ke vstupu do těch Božích pastvin a trvalému přebývání v nich, mi brání jen a jen moje vlastní hříchy. I když jsem na sebe nic nevěděl, neznamenalo to, že by se nic nenašlo. Hříchy úst, nečistá mysl, málo se modlím a málo čtu Bibli atd.

Ne, že by z toho nic neplatilo, ale přesto mi zůstával celkový dojem, že to vidění mělo obecnější význam platný ne jen pro mne. Přemýšlel jsem stále o tom, jak jen se za tu plechovou hradbu dostat trvale. Tehdy jsem zatím netušil, že ten obraz nebyl o pokání z hříchů, ale o změně identity.

Symbol zelené pastviny se mi tak zalíbil, že jsem ho začal používat jako výtvarný znak pro „zaslíbenou zemi“ v biblických schemech o putování pouští, ale i pro pozemský ráj apod.

Zaslíbená země byla vymezena Desaterem podobně jako ráj ohradou. Obojí mi připomelo živou buňku. Každý živý organismus se vyznačuje mimo jiné tím, že má jádro a obal. Buněčné jádro je jistě důležitější než její tělesný obal, neboť nese ve svém DNA samotný kód života, ale bez kvalitního obalu, kterým vše drží pohromadě, by se celý organismus roztekl a zachvíli by zemřelo i to jádro. Tato jádrovitost a obalovitost je průvodním znakem v celé stvořené živé i neživé přírodě.

Také Boží slovo, kterým vše bylo stvořeno, vykazuje tuto strukturu. Bible má také jádro a obal. Jádrem je Kristovo evangelium a obalem zákon (Desatero Božích přikázání), kterým vše drží pohromadě.

Proto vždy ve svých schemech zobrazuji Desatero jako kruhovou ohrádku, která vymezuje nějaký prostor. Jedinou vstupní branou do tohoto hájemství je nové narození v Kristu.

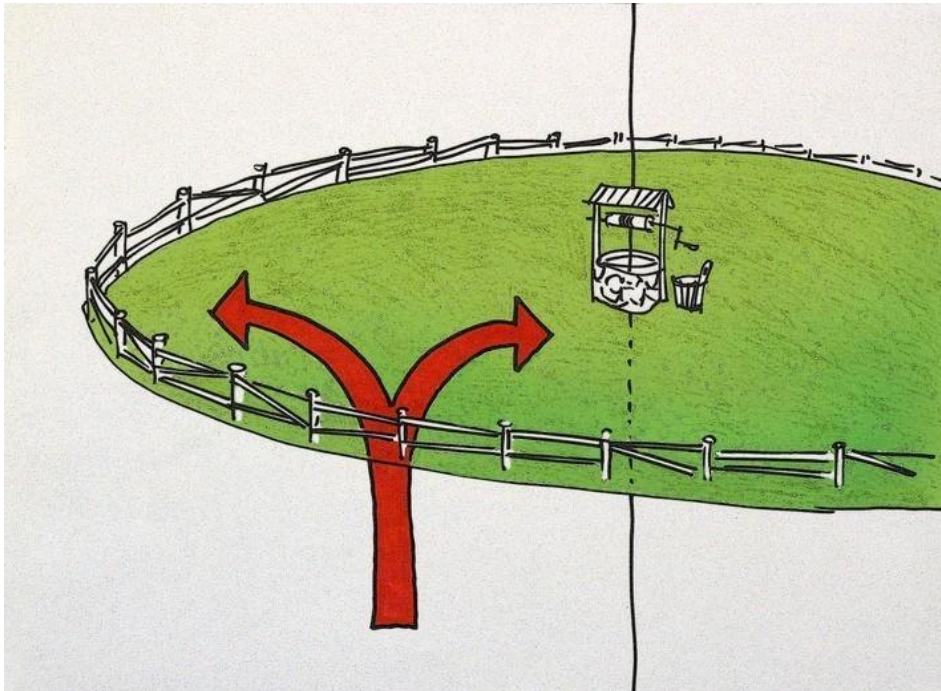
Naše duchovní identita pak rozhoduje o tom, odkud se na tento zákon díváme. Buďto zvenčí, nebo zevnitř. Až teprve nedávno mne napadlo, že ti svědomití zřízenci, kteří stavěli kolem pastviny rezavou hradbu, by mohli být také metaforou církve, která stále ještě na Desatero hledí pouze zvenčí a tak vytváří zákonictví, které samo sobě i celému světu brání ve vstupu do Božích pastvin.

Pravým Božím Desaterem je ta bílá ohrádka kolem nás, která nás chrání před pádem do propasti tím, že varuje naše svědomí v čase nezralosti a ve chvílích pokušení.

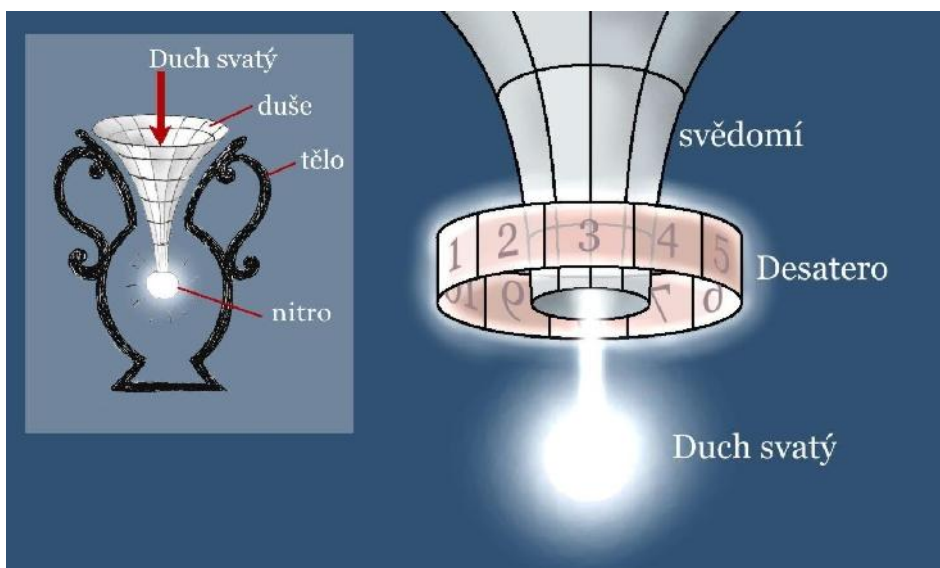
V Desateru není zdroj věčného života

Starší obrázek pastviny, který také vycházel ze zmíněného vidění na domácí skupince, představuje naší novou situaci v Kristu po obrácení. Dvojitá červená šipka na obrázku znázorňuje naši vnitřní rozpolcenost, která se vždy dříve nebo později po našem obrácení dostaví.

Na základě smlouvy jsme byli přeneseni do těla Kristova a tak se ocitli rázem někde mezi ohrádkou Desatera a vlastním zdrojem života, jímž je Kristus a začne se v nás odehrávat vnitřní svár. Naše stará přirozenost spolu s tělem nás strhávají zpátky do světa, ale naše víra a touha proměněného srdce chce jít dál ve víře a blíž k Ježíši.

Když jsem začal dělat kompromisy mezi žádostmi těla a touhou srdce, začal jsem narážet ve svém svědomí na zákon, což se projevilo v mé mysli jako „musizmus-nesmizmus“, tj. začal jsem přemýšlet poněkud zákonicky a kalkulovat stále častěji, co ještě smím a co už nesmím, co můžu a co musím. To zpočátku postihuje každého. Je to známka toho, že se méně díváme na Krista a více do světa a začínáme vnitřně narážet do ohrádky Desatera i když tím ještě nepřestáváme být v Kristu (na jeho pastvinách). Desatero funguje i v našem nitru jako stabilizační kroužek nebo magnetické ložisko, které centralizuje naše svědomí k Duchu svatému, který byl dán do našeho lidského ducha.

Desatero je tedy dobré a platí stále, ale nikdy se nesmí dostat mezi nás (naše svědomí) a Ježíše, ale jakoby nám krytí záda. Skrze Desatero totiž na Krista není vidět a stává se rezavou plechovou hradbou, skrze kterou se pak nikdo vlastní pílí k Ježíši neprotlačí.

Desatero nás chrání před námi samotnými, před pokušením a odpadnutím, ale zákonictví (spolehání na zákon) nás k Ježíši a k NEBI nepřiblíží.

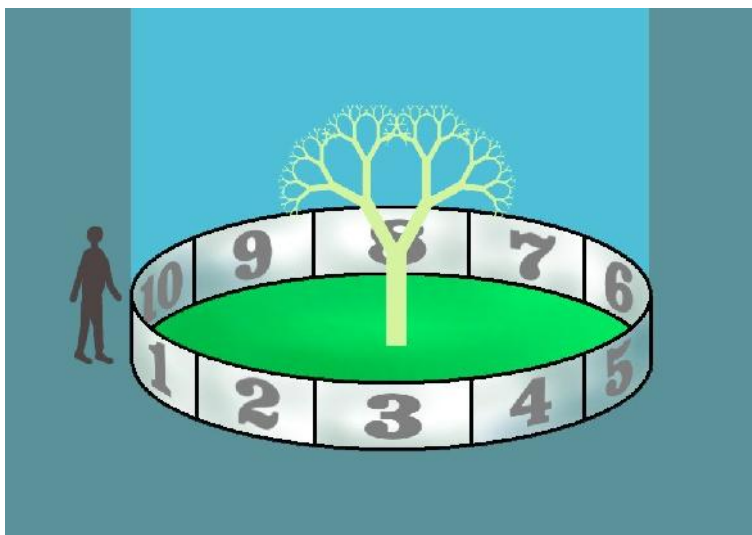
Každému to trvá nejméně 5, 10, ale často i 15 let, než přestane stále zapomínat na to, že se stal křesťanem, že odevzdal svůj život Ježíši Kristu, a že by měl ne jen své skutky a slova, ale i všechny své myšlenky spoluprožívat s Duchem svatým. Pro tento čas růstu je tu Desatero Božích přikázání jako dozorce, který včas varuje naše svědomí před hříchem, ale pouhá snaha o jeho naplnění z vlastních sil našeho ducha neoživí.

Aby pastvina ovčince měla úplnou strukturu živé buňky, umístil jsem do jejího středu také obraz studny jako symbol zdroje života, kterým je Ježíš Kristus a jeho Duch v nás.

V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.“
Jan 7:37-38

Jádro a obal

Toto jádro jako sídlo Božího Ducha a zdroj života bylo ve Starém zákoně zobrazováno různými symboly. V ráji jím byl Strom života, v zaslíbené zemi hora Sijón a v pozemském Jeruzalémě chrám se svatyní svatých a schránou úmluvy.

Jádro zde vyjadřuje místo Boží přítomnosti tak jako v přírodě kód života (DNA). Samotné jádro však k udržení života nestačí. Také život biologické buňky se odehrává v celém těle kolem buněčného jádra pod ochranou jejího vlastního obalu (buněčné membrány).

V biblickém ráji tím obalem byla ohrada oddělující zahradu od okolní pouště, zaslíbenou zemi vymezovalo Desatero jako právní kodex země oddělující Izraele od okolních národů. Jeruzalém měl své hradby. Ezdráš a Nehemijáš se stali po návratu z babilonského zajetí hlavními aktéry při stavbě a obnově dvou nejdůležitějších věcí pro Jeruzalém – chrámu a hradeb. Strukturu jádra a obalu vykazuje také každý člověk jako jedinec, ale i každý místní sbor ve městě jako společenství.

Pastvina je tedy obrazem církve (těla Kristova), bílá ohrádka je trvale platné Desatero, které však nahlíženo zevnitř už není podmínkou ke vstupu, ale morální ochranou před odpadnutím.

Toto je vztah zákona a milosti. Vstupní branou do spasení už není dodržování Desatera, ale Nová smlouva, která je výrazem této milosti. Sám Bůh se smluvně zavázal dodržet, že každý kdo uvěří a vyzná Ježíše Krista svým Pánem, bude přijat do těla Kristova (spasen), ať je v jakémkoliv stavu. Kdo tak učiní, je okamžitě milostí přenesen z hájemství Adamova do hájemství Kristova. Jeho duchovní identita se rázem změní i když jeho povaha a postoje jsou zatím beze změny. Ještě neudělal nic prospěšného pro Boží království, ještě se nenaučil modlit ani nepřečetl Bibli, ještě je celá jeho mysl v zajetí světa a jeho tělo plné závislostí a už je přijat mezi svaté. Toto je skandální zvěst, ale je to přesně podle Písma a podle Boží vůle. Evangelium má opravdu tuto skandální povahu a celá veřejnost světa by o tom měla vědět. Sám Bůh se zavázal touto smlouvou, že to tak bude platit.

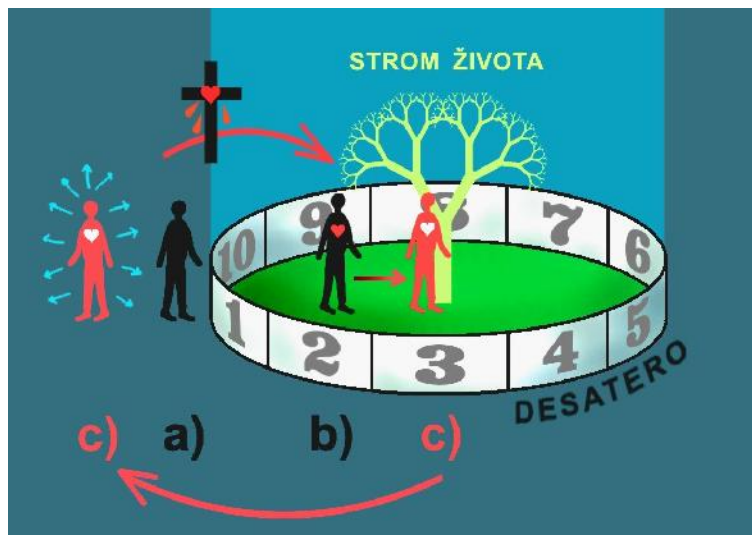
Taková je podstata Boží milosti. Kdyby tato Smlouva neexistovala, ale kdyby neexistoval ani ten prostor milosti vymezený Desaterem jako ohrádkou, nemohl by v Kristu být nikdo.

Technicky je možné být v Kristu jen díky teleportaci duchovních věcí v čase. Kdo je v Kristu, ten také zemřel spolu s ním na kříži a také **spolu s ním vstal**. Tedy naše smrt byla časově teleportována na kříž do doby před 2000 lety a zároveň jeho oběť na kříži byla smluvně teleportována na naši reálnou smrt. V duchovních oblastech je to technicky možné. Kdo je v Kristu, týkají se ho všechny duchovní věci, které v minulosti Ježíš vykonal zde na ZEMI, tedy i to, že jako jediný dokázal beze zbytku neporušit Desatero. Pak tedy i ten, kdo přijal jeho Ducha do svého ducha, má vlastně de-jure před Božím soudem dodrženo spolu s ním i když je si vědom toho, že de-facto tomu tak zatím není.

Potíž je v tom, že lidskou duši již v čase teleportovat nelze, neboť je vázána k tělu, které se smí pohybovat jen v daném prostoru a čase. Lidská duše se musí trpělivě ve své nové identitě nechat Duchem svatým proměňovat, neboť v NEBI by bez této proměny nemohla být. Čím více se promění do Kristova charakteru, tím větší dědictví ve slávě obdrží a tím méně věcí jí shoří v ohni. Je to proces na celý život a ve smyslu nutného dotažení k dokonalosti bude jistě tato proměna svým způsobem pokračovat i po něm.

Jak vypadá „scénické aranžmá“ tří postavíček představujících tři fáze v procesu proměny křesťana v této zahradce „života“ ve struktuře jádro – obal, zobrazuje další obrázek:

Postava a) je poloha křesťana, který zatím ještě neporozuměl rozměru milosti, nemá ještě jistotu spasení a tak se snaží Bohu zalíbit svými skutky.

Není to poloha příliš odlišná od postoje ortodoxních židů, kteří se modlí u „zdi nářků“ v Jeruzalémě. Tato zeď je vlastně velmi názorným obrazem Desatera, skrze které se nelze dostat dál. Židé by jistě rádi obnovili chrám, aby znovu mohli přinášet oběti Bohu a skrze ně vstupovat do chrámové svatyně a tím i do větší Boží blízkosti. Neporozuměli tomu, že Kristova oběť na kříži je právě jejich Bohem dána a uznána za dostačující i trvale platnou pro všechny časy a tak se dál už přes 2000 let klaní Božímu zákonu.

Postava b) je situace znovuzrozeného křesťana, který uvěřil smluvní povaze milosti skrze Kristův kříž, vyznal Ježíše svými ústy za svého spasitele a Pána a byl tak rázem přenesen do Krista. Ještě jsem neslyšel nikoho, kdo by kázal, že ten kdo je v Kristu, ocitl se vlastně uvnitř Desatera. Pojem „zákon“ totiž každého svádí pojímat pouze jaksi de-jure, tedy jen právním, nebo morálním způsobem a ne také jako nutnou ochranu a zabezpečení života. Kdo je v Kristu, je spasen, ale to ještě neznamená, že už je také vnitřně proměněn. Znovuzrozený křesťan stále bojuje se svými hříchy, ale spoléhá na milost a hojně používá charismat (duchovních darů), které mu pomáhají ke společnému i osobnímu růstu.

Postava c) představuje křesťana, který již porozuměl paradoxu smrti starého člověka v sobě i paradoxu nového života v Kristově identitě. Ježíš Kristus už pro něj není jen pastýř, dárce nějakých věcí, nebo vzor hodný následování, ale přímo nový Adam, jehož duchovní identitu teď přijal za svou vlastní jako jeden z mnoha údů jeho těla. Není tedy jenom v Kristu (v jeho ovčinci), ale začíná o něm platit, že i Kristus je v něm.

Měl by mít také konkrétní vizi pro zbytek svého života, kterou přijímá individuálně z Ducha svatého, nebo kolektivně v rámci konkrétního služebního týmu, nebo i v rámci celosborové vize od apoštolsko-prorockého vedení sboru, je-li jaké.

Křesťan v identitě Kristově dále roste ve víře nejlépe tak, že zcela kapituluje před Bohem a dobrovolně vzdává každou snahu se sám Bohu zalíbit svým výkonem, ale zároveň zůstává stát před Bohem v pevné důvěře, že Bůh sám v jeho nitru odstraní zbývající nedostatky a doplní chybějící rozměry víry.

Přestává se starat o sebe (to je na počátku cesty na místě) a začíná se zajímat o druhé a o to, co chce Bůh skrze něho vykonat. Už se neuzavírá před světem, ale takto vyzbrojen se rozhoduje žít spolu s lidmi ve svém městě po vzoru Kristově. Paradoxně se tak znovu dostává do sféry skutků jako postava a), ale tentokrát už v nové dimenzi Božích skutků, které sám Bůh pro něho, nebo pro konkrétní akční tým připravil.

Bůh nás provází všemi třemi polohami. Jak polohou dobrých skutků v přirozeném životě, tak polohou milosti a duchovních darů v nadpřirozené poloze, tak i ve svéře postupného

vrůstání do Kristova charakteru a naplňování jeho vizí a záměrů s námi samotnými i se světem kolem nás.

Zdrojem tohoto procesu je tedy vždy sám Ježíš Kristus, ale i víra v možnost teleportace nejen těch věcí, které pro nás vykonal zde na ZEMI v minulosti, ale i těch věcí, které pro nás připravuje v NEBI. Ježíš nám již teď nabízí některé ochutnávky z naší vlastní budoucnosti v NEBI, ze které už teď můžeme čerpat jako z bezplatné nebeské hypotéky.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Desatero není zdrojem Ducha života

Desatero kopíruje ohradu ztraceného ráje,
ale strom života uprostřed ráje nahradit nemůže.

V pozemském ráji byl jádrem Strom života,
v Izraeli hora Sijón
a v Jeruzalémě chrám se svatyní svatých a schránou úmluvy.

Zákonicství vytváří církvi i celému světu překážku,
kterou nikdo není sto překonat.

Lidská duše v nové identitě Ducha svatého
by se ochotně měla nechat postupně proměňovat,
neboť v NEBI bez této proměny nemůže přebývat.

Kdo je v Kristu, je spasen, ale to ještě neznamená,
že už je také vnitřně proměněn.

Ježíš nám již teď nabízí některé ochutnávky z naší vlastní budoucnosti v NEBI,
ze které už teď můžeme čerpat jako z bezplatné nebeské hypotéky.